

Deixar el mòbil al penjador de casa

El correu electrònic va començar a generalitzar-se a Catalunya a finals dels anys noranta. Seria interessant recordar -especialment aquells que portem com a mínim deu anys en el món de les noves tecnologies- el tracte que donàvem als correus que rebíem aleshores. Segur que no en deixàvem cap per contestar. En rebíem pocs, i generalment eren d'amics. Els agraiem. Compareu aquest tracte d'abans amb el d'ara. Fixeu-vos: anem rapidíssims a llegir-los, alguns els eliminem directament i molts altres es queden sense contestar. Us heu imaginat la quantitat de gent que està esperant la nostra resposta? No costa res escriure un "rebut, gràcies". Si realment ens arriben molts correus i no són contestats, és que rebem molta cosa insignificant.

Un fet semblant pot passar a Facebook quan comencem a agregar-hi presumptes "amics". Facebook ha contribuït a banalitzar el concepte "amistat", fins al punt que moltes persones decideixen "amagar" els agregats. És a dir, els tenen a les llistes d'amistats, però utilitzen l'opció que els seus missatges no surtin en el mur i aleshores no es llegeixen. Per tant, per què volem tenir tants amics? Hi ha gent que està profundament obsessionada a agregar amics com si jugués a una competició per presumir d'amistats. Llavors és que aquestes persones tenen un greu problema, i el que han de fer és intentar buscar la veritable amistat en el món real. Quantes més amistats tinguem a Facebook menys temps tindrem per llegir els seus missatges. L'exemple de Facebook serveix per a Twitter. Si veus que un seguidor teu segueix molta gent, pots estar segur que, una de dues, s'està mirant el Twitter cada cinc minuts -això va en detriment de la feina i de la família- o molt probablement els teus missatges ("piulades", en llenguatge tec-

nològic) li passaran per alt. Twitter, possiblement més que Facebook, ha fet enaltir el narcisisme de molts que comenten coses privades com si haguessin d'interessar a tothom. Exemples: "estic al restaurant X de cinc estrelles", "estic molt enfeinat, cinc reunions en tot al matí, ni temps per prendre un cafè"...). Alguns sociòlegs veuen en aquestes persones una manca d'estima en el món real, que fa que busquin refugi, acolliment, protagonisme i seguiment en el virtual.

L'addicció que comporta el mal ús de les noves tecnologies és realment preocupant quan, per exemple, quedes amb un amic i aquest està pendent del mòbil. Passa sovint. Fa poc un company explicava el cas que havia quedat en un restaurant per dinar amb un antic amic d'institut amb el qual feia temps que no es veien. Li feia il·lusió saber d'ell, de la seva feina, de la seva família... Li fou impossible. Cada cinc minuts, al seu

amic li venia un tic nerviós que consistia a mirar el seu flamant Iphone i llegir el que escrivien els seus interlocutors virtuals, els quals seguia pel Twitter, i en més d'una ocasió els responia. Va atendre sis o set trucades abstractes i sense importància. Va ser una trobada nul·la. Però no pas per al seu amic, que, fins i tot, quan es van acomiadar, li va etzibar: "D'aquí quinze dies et truco". "Ja m'inventaré alguna excusa", va pensar ell. No és de mala educació tenir el mòbil obert quan quedes expressament amb una persona per dinar?

El mateix passa quan s'arriba a casa després del treball. Una de les primeres coses que fem és deixar la jaqueta al penjador. Ens traiem les sabates i ens posem còmodes. Una part del nostre cos sembla desconnectar-se del tràfec i de la rutina del dia, però n'hi ha una altra que segurament que no. Pensa en el mòbil. Te'n desconnectes? Si ja ets a casa teva, si ja et trobes amb els que més estimes, i si ja has acabat de treballar... per què tens el mòbil a taula com si fos un cobert més? Per què el tens al costat de sofà, quan llegeixes el diari, veus la teva sèrie de televisió favorita o escoltes el teu programa de ràdio? Per què, fins i tot, et dutes amb ell? Què esperes, què necessites? Tan necessari és saber què opina a Twitter o a Facebook un amic teu quan els teus fills o parella estan al teu costat després d'hores sense veure't i estan esperant que els parlis, els escoltis... o que juguis amb ells? Pregunta't quant fa que no jugues al tres en ratlla, als escacs o simplement al joc de l'oca amb els teus menuts. Intentem, per exemple, que tots els membres de la família, quan arribin a casa, el deixin en un mateix indret, que sigui accessible, però només en cas de necessitat. Un bon lloc seria en una safata situada al menjador.

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN